

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2021 r. – Ryanair/Komisja**(Sprawa T-111/21)**

(2021/C 138/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci E. Vahida, F-C. Laprèvote, V. Blanc, S. Rating i I. Metaxas-Maranghidis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 30 listopada 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.55373 (2020/N) – Chorwacja – COVID-19: *Odszkodowanie na rzecz Croatia Airlines* ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja pozwanej naruszyła konkretne postanowienia TFUE oraz ogólne zasady prawa europejskiego, które leżą u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w Unii od końca lat 80-tych (tj. zasady: niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości ⁽²⁾).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i popełniła oczywisty błąd w ocenie w ramach kontroli proporcjonalności pomocy w stosunku do szkód spowodowanych kryzysem COVID-19.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego pomimo poważnych trudności i naruszyła prawa proceduralne skarżącej.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, C 17, s. 3.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (wersja przekształcona) (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2008, L 293, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – Suez/Komisja**(Sprawa T-121/21)**

(2021/C 138/66)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Suez (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci O. Billard, I. Simic, Y. Trifounovitch, G. Fabre, G. Vatin, D. Théophile, G. Aubron i O. Chriqui)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji ogółem kosztów postępowania w instancji;

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi na decyzję Komisji C(2020) 8969 final z dnia 17 grudnia 2020 r., oddalającą jej żądanie, z jednej strony – stwierdzenia, że Veolia Environnement S.A. naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, nabywając 29,9 % udziałów w kapitale spółki Suez bez uprzedniego uzyskania zezwolenia Komisji, a z drugiej strony – zastosowania środków tymczasowych wobec tej spółki na podstawie art. 8 ust. 5 lit. a) tego rozporządzenia, skarżąca podnosi dwa zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy braku uzasadnienia wymaganego art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie spełniła wymogów określonych w art. 296 TFUE, wydając decyzję, której uzasadnienie nie pozwala ani jej, ani Sądowi zrozumieć powodów, które skłoniły Komisję do uznania, że automatyczne odstępstwo z art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw znajdowało zastosowanie w tej sprawie. Skarżąca zarzuca również, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do możliwości zastosowania art. 7 ust. 1 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw do nabycia 29,9 % udziałów w kapitale skarżącej jest dotknięte wewnętrzną sprzecznością. Wreszcie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja bez wystarczającego uzasadnienia odeszła od utrwalonego orzecznictwa sądów Unii dotyczącego zasady ścisłej wykładni wyjątku od skutku zawieszającego przewidzianego w art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw.

Zarzut drugi, dotyczy naruszenia art. 7 ust. 2 rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja naruszyła ten przepis uznając, po pierwsze, że wyjątek przewidziany w tym przepisie powinien znajdować zastosowanie do pojedynczej koncentracji planowanej przez Veolię, podczas gdy wyjątek ten był oczywiście nieistotny i w związku z tym nie miał zastosowania do tej koncentracji, a po drugie, że wszystkie czynności prawne składające się na jednolitą koncentrację powinny na podstawie tego przepisu podlegać temu samemu reżimowi prawnemu. Skarżąca uważa również, że zastosowanie przez Komisję przewidzianego w tym przepisie wyjątku dotyczącego prywatnego nabycia papierów wartościowych od jednego zbywcy stanowi kolejne naruszenie tego przepisu. Wreszcie skarżąca zarzuca Komisji, że uznała, iż Veolia spełniła warunek dotyczący niezwłocznego zgłoszenia koncentracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, Dz.U. 2004, L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 lutego 2021 r. – QI / Komisja

(Sprawa T-122/21)

(2021/C 138/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QI (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska